

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Jegyzőkönyv

az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányának 1939. évi június hó 21-én *Debrecenben* tartott üléséről.

Jelen voltak: báró *Waldbott* Kelemen elnök, *Térfi* Béla alelnök, *Bíró* Zoltán ügyvezető, *Czillinger* János, dr. gróf *Forgách* Balázs, *Lády* Géza, *Lengyel* Sándor, gróf *Mailáth* György, *Molesány* Gábor, vitéz *Onczay* László, *Takács* Zsigmond, *Schenkengel* László, *Urbánfy* Ignác és *Vuk* Gyula választmányi tagok, valamint *Láng* Lajos egyesületi tag és dr. *Mihályi* Zoltán titkár.

Báró Waldbott Kelemen elnök: Üdvözli a megjelent választmányi tagokat és az ülést megnyitja.

Bejeleníti, hogy távolmaradásukat kimentették: ifj. gróf *Teleki* József alelnök, *Beyer* Jenő, vitéz gróf *Festetics* Kristóf, *Földvály* Miksa, *Ivanich* Ferenc, *Kovács* Gábor, vitéz *Lámfalussy* Sándor, *Matusovits* Péter, vitéz *Marsóy* Ferenc, dr. *Osztrólczyk* Miklós, *Papp* Béla és *Roth* Gyula választmányi tagok.

A jegyzőkönyv hitelesítésére *Schenkengel* László és *Czillinger* János urakat kéri fel.

Miután az ülés soronkívüli tárgya a tűzifa ármegállapításának és vasúti díjszabásának a kérdése, felkéri az ügyvezetőt, hogy erre vonatkozó jelentését terjessze elő.

Ügyvezető: Az egyesület június hó 16-án kapta meg rövid úton a földművelésügyi miniszter úrtól a Máv-nak a tűzifa új vasúti díjszabására vonatkozó tervezetét azzal az értesítéssel, hogy a kérdés a kereskedelemügyi miniszteriumban június hó 20-án kerül tárgyalásra.

Miután szükségesnek tartotta, hogy ezt a fontos kérdést a választmány is alaposan megvitassa, kérésére a kereskedelemügyi minisztérium június hó 28-ára halasztotta el a tárgyalást.

A tervezet díjtételeit rövid kivonatban megküldte a választmány tagjainak és kiegészítésképpen a következőket kívánja előadni.

125 km távolsáig q-kint 1—4 fillérig terjedő csökkentést tervez a Máv., azon felül azonban 50 km-kint fokozatos díjemelést, amely szerint a 10.000 kg-os vasúti kocsirakomány tűzifa szállítási költsége 275 km-nél például már 25 pengővel, 350 km-nél 27 pengővel, 475 km-nél 39 pengővel lenne több, mint jelenleg.

A Máv. maga is elismerte, hogy az elmúlt évben — éppen a tarifa fölemelése következtében — lényegesen kevesebb fát szállított a nagyobb távolságokról, mint az előző időben. Már ezért is teljesen érthetetlen a mostani tervezet. A kárpátaljai termelés feleslege elsősorban az Alföld délkeleti részének az ellátására szükséges, ahova eddig főleg román fa jött. Ha az új díjszabás életbelép, számítani sem lehet rá, hogy az ország

300 km-nél nagyobb távolságra fekvő részeiből a tűzifa átjuthasson az Alföldre.

A tervezet tehát igen komoly veszedelmet jelent az ország tűzifa-ellátása szempontjából. Állandóan kísért a tűzifa árának a leszállítása is, ami a vasúti szállítás fölemelésével együtt, teljesen lehetetlen helyzetet teremtené.

Mert ha majd Budapestre is átlag 25 pengővel drágább lesz a vasúti fuvar, az Alföldre pedig 40 pengővel, akkor a Dunántúl erdőbirtokosainak jórésze is nehéz helyzetbe fog kerülni. A fővároshoz közel fekvők az eddig-nyel is előnyösebb helyzetbe jutnak ugyan, de az ország nyugati és délnyugati szélein elterülő erdőségekből nemcsak hogy az Alföldre nem lehet többet fát szállítani, hanem Budapestre is csak akkor, hogyha a birtokos 25 pengővel kevesebbet kér érte.

Számítása szerint a kincstárnak is legalább 2 millió pengő áldozatot kell hoznia a tűzifa árából, ha az Alföld ellátását meg akarja tartani. További hátrányos következménye lesz a tarifa felemelésének, hogy a helyi piac vevőieért a termelők között éles verseny fog megindulni és a 12—13 pengős ürméterenkénti ár 8—9 pengőre fog esökkenni.

A legnagyobb veszedelem azonban az, hogy a felemelt díjszabás a magyar fatermelést lényegesen csökkenteni fogja.

Az elmúlt években éppen a helyes árpolitika és a kedvezményes vasúti szállítás tették lehetővé az állományok fokozottabb ápolását, mert ezek alapján az áterdőlési anyag is értékesíthető volt.

Az ellentétes irányú intézkedések minden kétséget kizáróan azt fogják eredményezni, hogy az alárendeltebb választékok kitermelése ismét nem lesz gazdaságos és legalább 20.000 vasúti kocsi rakomány tűzifa az erdőn fog rothadni.

Ezért arra kéri a választmányt, küldjön ki saját kebeléből az erdőbirtokos urak közül is néhányat a június 28-i értekezletre, mert a veszedelmet csak a legerélyesebb állásfoglalás háríthatja el.

Bejelenti továbbá, hogy a földművelésügyi minisztérium néhány nappal előbb félhivatalos úton felkérte az egyesületet, tegyen javaslatot a tűzifa-árak új megállapítására vonatkozólag, olyan értelemben, hogy az I. o. bükkhasábnál 10.000 kg-os vasúti kocsi rakományként 330.— pengős ár veendő alapul.

Ezt az árleszállítást is felette veszedelmesnek tartja. Nemcsak azért, mert a legutóbbi hivatalos ármegállapítás óta, amely az I. o. bükkhasábnál a fa árát 360.— pengőben szabta meg, az erdőgazdaság üzemi költségei, részben a munka- és fuvarberek nagymértékű emelkedése folytán, részben pedig az egyszeri beruházási hozzájárulás, az új szociális intézkedések (OMBI, stb.) következtében erősen megnövekedtek, hanem azért is, mert a bükkfa árának 30.— pengővel való mérséklése a cser- és tölgytűzifa árát is legalább 40—45.— pengővel fogja lenyomni. Kárpátalja visz-szaesatolásával az ország tűzifa-termelésében a bükk arányszáma 27%-ról kb. 40-ra emelkedett és ennek következtében az az előszeretett, amellyel a közönség régebben a bükkfa iránt viseltetik, ismét nagyobb méreteket fog ölteni és a hazai cser- és tölgytűzifa értékesítése érdekében elért eredmények újból veszendőbe mennek.

Meggyőződése szerint a 330.— pengős ár mellett a kincstár sem találja meg a számítását, mert hiszen az állami gazdálkodás terhei — a személyzeti létszám szaporítása, a csehek után maradt óriási kiterjedésű felújítási hátralékok, stb. következtében — talán még nagyobb mértékben emelkedtek, mint a magánerdőgazdaságoké.

Mint hogy azonban az egyesületnek mégis kötelessége, valamiféle segítséget nyújtani a kormánynak, azt indítványozza, tegyen az egyesület az árleszállítással szemben elfoglalt elvi álláspontjának leszögezése

mellett olyan értelmű javaslatot, hogy a 330.— pengős ár csak a friss termelésű, I. o. bükkhasábra vonatkozólag legyen érvényes július hó elején; zentül ez az ár havonként 2—3 pengővel, vagy egy negyedévenként 10.— pengővel lenne emelendő úgy, hogy a termelést követő év júniusának végére a 360.— pengőt érje el.

Ez a legkevesebb, amit a kormányzatnak az erdőgazdaság részére biztosítania kellene, ha jövedelmezőségének a fenntartását a szívén viseli, mert lehetetlen, hogy az egy éves száraz fáért is csak ugyanannyit kapjon a termelő, mint a friss döntésüért. A közönség érdekeit is csak azzal tudja megvédeni a kormány, ha eltérő árat állapít meg a száraz és a friss termelésű tűzifaért.

A bükkre vonatkozó 330.— pengős kiindulási árhoz viszonyítva, hasonlóan emelkedő árakat kell megállapítani az egyéb választékokra is úgy, hogy a friss termelésű fa indokolatlan előnyhöz ne juthasson a szárazszal szemben.

Molcsány Gábor: Javasolja, hogy az áremelkedés ne havonként, hanem hosszabb időszakonként történjék, pl. $\frac{1}{4}$ évenként 5—5 pengővel, ami 350.— pengős árat eredményezne egy év múltán a száraz fánál.

vitéz Onczay László: A fokozódva emelkedő árak a közönség megnyugtatóra szolgálnak, de az eljárás következménye az lesz, hogy az erdőbirtokos, aki rendszerint már a termelés befejezése után nyáron, vagy kora ősszel kénytelen a fáját eladni, nem sok hasznát fogja látni a későbbi időkre megállapított magasabb áraknak; az előnyt teljes egészében ímét csak a közvetítő kereskedelem fogja élvezni.

Szívesebben látná, ha az egyesület állandósított árat hozna javaslatba.

Vuk Gyula: Pontos kimutatást készített arról, hogy a tűzifa-szállítások miként oszlanak el évközben.

A vasúton és hajón forgalomba kerülő összes tűzifa mennyiségének 33%-a kerül leszállításra januártól június végéig, 33%-a júliustól szeptember végéig, és 34%-a októbertől—december végéig.

Amennyiben tehát a választmány a progresszív ár mellett dönt, akkor július 1-re olyan árat kell megállapítani, amely mellett az erdőbirtokos megtalálhatja a számításait.

vitéz Onczay László: Célszerű lenne a bükk felvásárlását bizonyos mennyiségű cser- és tölgytűzifa megvételéhez kötni.

Ügyvezető: Nem látja *Onczay* elgondolását keresztülvihetőnek, mert jelenleg igen sok erdőgazdaság van, amelyik csak bükkfát termel, Csonka-magyarország területén pedig számos tiszta tölgy- és cser-erdőgazdaság van.

vitéz Onczay László: Egybevetve az összes körülményeket, a legnagyobb aggodalommal látja a piac bizonytalanságát, amelyet a fenyegető tarifa emelés csak súlyosbíthatni fog és ezért újból annak a meggyőződésének ad kifejezést, hogy *Magyarország tűzifaellátását egy központi értékesítési szerv nélkül, megnyugtató módon megoldani nem lehet.*

Molcsány Gábor: A földművelésügyi miniszter úr megbízásából közli a választmánnyal, hogy addig, amíg a tarifa-kérdés rendezést nem nyert, a miniszter úr az árkérdéssel még csak foglalkozni sem kíván. *(Taps!)*

Elnök: Hálásan köszöni *Molcsány* ömeltósága megnyugtató kijelentéseit, és határozatilag kimondja, hogy az egyesület *Bíró Zoltán* indítványa alapján teszi meg javaslatát a tűzifa ármegeállapítására vonatkozólag.

Ügyvezető: Ismételten kéri, kövessen el az érdekeltség mindent a kedvezményes díjszabás fenntartása érdekében, mert a tervbevett emelés nagymértékben csökkentené a magyar tűzifatermelést és a perek százait vonná maga után. Az eddigi szerződéseket a régi díjtételek alapvétele mellett kötötték.

Elnök: Külön is arra kéri birtokos-társait, hogy a június 28.-i értekezleten minél nagyobb számban jelenjenek meg.

Ügyvezető: Ismerteti az egyesület 1938. évi zárószámadását és 1940. évi költségelőirányzatát.

Az utóbbi sajnálatosan 15.000 pengő hiányt mutat fel, amely az eddigi megtakarításból nyer fedezetet.

Az egyesület költségvetése 6 éven keresztül egyensúlyban volt, sőt a bevételi oldalon az előirányzattal szemben mindig jelentős többlet mutatkozott a zárószámadás során, amelynek a segítségével sikerült a székházat tatarozni, az „Erdészeti Lapok“ színvonalát emelni, sőt valamilyes tartalékot is gyűjteni, a többlet, amihez az egyesület jutott, becsülettel végzet munkája ellenértéke volt. Az erdészeti főosztály mindig a legnagyobb megértéssel sietett az egyesület támogatására, tőle telhetőleg mindent elkövetett, hogy munkájában fennakadás ne álljon be és ezért újból az egyesület leghálásabb köszönetét tolmácsolja.

Egyben azonban arra kéri a földművelésügyi minisztérium jelenlévő képviselőjét, hasson minden erejével oda, hogy a magyar erdőgazdaság egyetlen érdekképviselője anyagi okok miatt ne legyen kénytelen munkáját — akár csak részben is — csökkenteni.

Az erdészeti főosztály jól tudja, milyen hasznos segítségére volt az egyesület a multban, amikor a magyar erdőgazdaságot érintő súlyos kérdések megoldásáról volt szó. Ezt az önzetlen támogatást ajánlja föl az egyesület a jövőre vonatkozólag is, mert nem ismer szentebb kötelességet, mint a magyar erdőgazdaság odaadó szolgálatát. Bízik benne, hogy a földművelésügyi minisztérium is meg fogja találni a módját annak, hogy a 73. évében járó Országos Erdészeti Egyesület és patinás folyóirata, a mult hagyományainak megfelelően teljesítse továbbra is hivatását.

Molcsány Gábor: A jelenlegi földművelésügyi kormányzat is épen olyan jól tudja, mint elődei, mit jelent a magyar erdőgazdaság számára az Országos Erdészeti Egyesület munkája, amelyet a minisztérium sem nélkülözhet. Ha az erdészeti főosztály a legutóbbi időben nem tudott úgy az Erdészeti Egyesület segítségére sietni, mint azt tenni szeretne volna, teljesen rajta kívülálló okok miatt történt, melyet bővebben nem részletezhet. Ki kell azonban jelentenie, hogy a miniszter úr élénk figyelemmel kíséri az egyesület sorsát és megbízta őt azzal, nyugtassa meg az egyesület vezetőségét, hogy ha egyelőre határozott formában nem is tud nyilatkozni arról, milyen módon oldja meg az egyesület támogatását, a segítség semmiképen sem fog elmaradni és ebben a tekintetben a legmesszebbmenő határig fog elmenni. (Taps!)

Elnök: Öszinte hálával köszöni az egyesület nevében *Molcsány* ömértósága bejelentését és arra kéri, legyen szíves a legközelebbi alkalommal, a miniszter úr önnagyméltóságának külön is az egyesület háláját tolmácsolni.

Titkár: Bejelenti, hogy az egyesületbe való felvételüket kérték: *Asbóth Béla, Bakó Gyula, Masztics Miklós, Kovács-Nagy Zsigmond és Sztripszky Ágost* erdőmérnök urak.

Javasolja felvételüket.

Az igazgató-választmány a jelentkezőket egyhangúlag az egyesület tagjai sorába iktatja.

Vuk Gyula: Az „Erdészeti Lapok“ legutóbbi számában örömmel olvasta, hogy a Berlinben megalakult erdészeti központ egyhangúlag Magyarország képviselőjét *Waldbott* Kelemen báró úr ömértőségát, az Országos Erdészeti Egyesület elnökét választotta meg elnökéül.

Ez az esemény minden magyar erdőbirtokos, erdőtiszt és fakereskedő szívében őszinte örömet keltett, mert nemcsak a nagyjelentőségű nemzetközi intézmény létrehozásán fáradhatatlanul és páratlan hozzáértéssel dolgozó szakember munkálkodásának az eredményét, hanem *Waldbott* báró úr személyén keresztül, a magyar erdőgazdaság megbecsülését és a kis Magyarország nagy erkölcsi sikerét jelenti. A magyar erdőgazdaság és fakereskedelem nevében őszinte szerencsekívánatait tolmácsolja tehát *Waldbott* báró úr öméltségének és nagyfontosságú új munkakörében további sikert kíván neki. (Hosszantartó taps!)

Elnök: Hálás szívvel köszöni az üdvözlést. A Nemzetközi Erdészeti Központ valóban nagy feladatok megoldására alakult. Fontosságát a neki otthont adó Németbirodalom azzal kívánta hangsúlyozni, hogy saját költségén épített fel neki egy gyönyörű szép házat Berlin legszebb negyedében, ezenfelül pedig évi 300.000 Márka hozzájárulást biztosít az intézmény részére, amelynek egész személyzete a követségekével egyenlő elbánásban fog részesülni. A központ fokozatosan fog kiépülni, de egy magyar erdőmérnök számára sikerült már is jelentős munkakört biztosítani.

Ügyvezető: Meleg szavakkal méltatja Debrecen sz. kir. város közönségének, elsősorban dr. *Kölcsey* Sándor polgármester úr ömértőségének megértő, szíves támogatását, amelyben a közgyűléssel kapcsolatosan az egyesületet részesítette.

Javasolja, fejezze ki az igazgató-választmány leghálásabb köszönetét a városnak és vezetőségének a vendégszerető fogadtatásért. (Helyeslés!)

A helyi rendezés felelősségteljes munkáját a debreceni m. kir. erdőigazgatóság volt szíves magára vállalni; vezetőjének, *Krall* János min. tanácsos úr ömértőségének köszönhető elsősorban, hogy olyan szép és tanulságos programmal tud az egyesület vezetősége szolgálni.

Javasolja, nyilvánítsa az igazgató-választmány őszintén átértett hála köszönetét *Krall* János erdőigazgató ömértőségének és munkatársainak önzetlen baráti segítségükért.

Az igazgató-választmány az ügyvezető javaslatához egyhangúlag és különös örömmel járul hozzá.

Több tárgy híjján az elnök az ülést berekeszti.

Jegyzőkönyv

az Országos Erdészeti Egyesületnek *Debrecenben* 1939. évi június hó 21-én tartott *rendes* közgyűléséről.

Jelen voltak: báró *Waldbott* Kelemen elnök, *Lossonczy* István, Hajdu vármegye és Debrecen thj. sz. kir. város főispánja, *Térfi* Béla alelnök, *Biró* Zoltán ügyvezető és dr. *Mihályi* Zoltán titkár.

Továbbá: *Aáron* Oktáv, *Ács* Ferenc, *Ajtay* Viktor, *Áprily*

Ernő, *Ardai* László, *Babós* Károly, *Bakó* Gyula, *Balás* Emil, dr. *Balló* György, *Balsay* Miklós, vitéz *Bárdosy* László, *Barna* Andor, *Barsi* Nándor, ifj. *Béky* Albert, *Belcsák* Barna, *Biczó* Rezső, *Bisztika* Géza, *Blickhardt* József, *Bortnyák* István, vitéz *Boross* György, *Botos* Géza, vitéz *Csatay* Gyula, *Csery* Géza, *Csóka* József, dr. *Csóka* László főjegyző (Debrecen), *Czillinger* János, *Dérföldi* Antal, *Dittert* György, *Dobó* Jenő, *Duschaneck* János, *Ebergényi* Samu, *Egyed* György, *Erős* Pál, *Fáber* György igazgató (Budapest), *Farkas* Jenő, dr. gróf *Forgách* Balázs, báró *Forgách-Waldbott* Ferenc, *Forrány* József, dr. *Forster* Imre, *Gaál* László, *Gábor* Ferenc, *Gasparik* Pál, *Gyarmathy* Mózes, *Győrfi* Béla, dr. *Halász* Miklós gazd. akadémiai igazgató (Debrecen), *Hallósy* Miklós, *Hartay* Henrik, *Héjj* János István, *Héjj* János, *Horváth* László, *Hulesch* Károly, *István* Sándor, *Jakab* József, *Jonásch* Kornél, *Kallivoda* György, *Kardoss* Kálmán, *Karner* Ödön, *Katona* László, *Keiner* Rezső, *Kertay* Ede, *Kézdy* József, *Kiss* Dénes tisztartó (Pátroha), *Kiss* Zsigmond, *Koiss* Géza ny. miniszteri tanácsos (Budapest), *Kocziha* János, *Koller* Pál, *Kolossváry* Andor, *Komáromi* László, dr. *Kováts* Andor egyetemi ny. r. tanár (Debrecen), *Kovács* József, *Kovács-Nagy* Zsigmond, *Kovássy* Kálmán, *Krall* János, *Krassay* Ágost, *Laczkó* Béla, *Lády* Géza, *Láng* Lajos, *Lángos* Lajos, *Lengyel* Sándor, *Lesznyák* József, *Lippóczy* Béla, vitéz *Lukács* Károly, *Lutonszky* Ernő, gróf *Mailáth* György, *Masztics* Miklós, *Máthás* Gyula, *Mészáros* Antal, *Mikevári* Tivadar, *Molcsány* Gábor, *Molitoris* Ákos, *Nagy* Imre, *Nagy* Jenő, *Nagy* László, vitéz *Onczay* László, *Orbán* László, *Palla* Zoltán, *Pápay* Domonkos, bilkei *Papp* Gábor kasznár (Debrecen), *Papp* Zoltán, *Papp-Szász* Tamás, *Párnai* Attila, *Partos* Gyula, *Petényi* Keresztély, *Pintér* Lajos, *Pintér* Sándor, *Pólyik* Árpád, *Porst* József, *de Pottere* Gerard, vitéz *Rab* János, vitéz *Rábay* Gyula, *Rau* O. erdőigazgatósági elnök (Stuttgart), *Reverencsics* Károly, *Riedl* Gyula, *Rőczei* Géza, *Saenger* Nándor, *Schenkengel* László, *Schlabitz* főerdőmester (Wien), *Schulek* János m. kir. kormányfőtanácsos (Budapest), *Simonffy* Miklós műszaki tanácsos (Debrecen), *Somogyi* Zoltán, vitéz *Sóváry* Géza, *Speer* Norbert, *Szabó* Benedek, *Suhayda* Károly, *Szabó* Géza, *Szabó* Ferenc, *Szántó* István, *Szabédi és Árpástói Székely* József, *Szente* Andor, *Szörényi* Béla, *Szy* Dénes, *Szy* Géza, *Takács* Zsigmond, vitéz *Tamás* József, *Tárczy* Pál, vitéz *Tikos* Béla, *Thiringer* János, *Tóth* Bódog, *Tóth* Imre, vitéz *Ujváry* Géza, *Urbánfy* Ignác, *Várnai* Tivadar, dr. *Veress* Géza főjegyző (Debrecen), vitéz *Vitézy* László, *Vlaszaty* Ödön, *Vorák* Sándor, *Vuk* Gyula, *Wágner* Gyula, *Wagner* Márton lapszerkesztő (Budapest), *Wächter* Gyula, ifj. *Wächter* Gyula, *Wächter* Walter, *Witt* Lajos, *Zólomy* Imre és *Zsámbor* Zsolt Pál egyesületi tagok és vendégek.

Báró Waldbott Kelemen elnök: Tisztelt Közgyűlés! Üdvözlöm a megjelent Urakat és az Országos Erdészeti Egyesületnek a mai napra kitűzött rendes közgyűlését megnyitom.

Megállapítom, hogy a közgyűlés határidejét és tárgysorozatát az alapszabályokban előírt módon közzétettük s a közgyűlés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.

A jegyzőkönyv hitelesítésére gr. *Mailáth* György és *Kolossváry* Andor urakat kérem föl.

Jelentem a tisztelt Közgyűlésnek, hogy távolmaradásukat kimentették: dr. *Rásó* István Hajdu vármegye alispánja Öméltósága és *Koren* Emil Máv. üzletigazgató Úr Öméltósága, továbbá ifj. gróf *Teleki* József alelnök Ur Öméltósága, akit betegsége akadályozott meg tervbevett eljöveteleiben, valamint *Bárdos* József, *Barsy* Richard, *Beyer* Jenő, *Dufek* Pál, vitéz gróf *Festetich* Kristóf, *Fischl* József, *Felsővályi-Furherr* János, *Furman* Antal, *Földváry* Miksa, *Ivanich* Ferenc, *Kaán* Károly, *H. Karácsony* Sándor, *Kovács* Gábor, vitéz *Lámfalussy* Sándor, *Matusovits* Péter, *v. Marsóy* Ferenc, *Modrovich* Ferenc, *Nagy* Károly, *Ocsárd* Károly, dr. *Osztrólczy* Miklós, *Papp* Béla, *Rochlitz* Dezső, *Roth* Gyula, *Vaszary* Ernő és *Weinert* Tivadar egyesületi tag urak.

Elsősorban az egyesület őszinte köszönetét tolmácsolom Debrecen város vezetőségének, különösképen dr. *Kölesy* Sándor polgármester Ur Öméltóságának, valamint a város egész lakosságának is, amiért szíves vendéglátásukkal és jóakarató támogatásukkal lehetővé tették egyesületünknek, hogy ez évi közgyűlését Debrecenben tarthassa meg.

Tisztelettel bejelentem továbbá a következő képviselőket:

A M. Kir. Kormányt: *Lossonczy István* főispán Ur Öméltósága;

a M. Kir. Földművelésügyi Miniszter Ur Ömagyméltóságát: *Molcsány Gábor* min. tanácsos Ur Öméltósága;

a M. Kir. Vallás- és Közoktatásügyi Miniszter Ur Ömagyméltóságát: *Schenkengél László* kir. közalapítv. igazgató Ur Öméltósága;

Debrecen sz. kir. várost: dr. *Csóka* László főjegyző Úr;

a gödöllői M. Kir. Állami és Koronauradalmi Erdőigazgatóságot: *Lippóczy Béla* min. tanácsos, erdőigazgató Úr Öméltósága;

a miskolci M. Kir. Erdőigazgatóságot: *Lengyel Sándor* m. kir. főerdőtanácsos, erdőigazgató Úr;

a debreceni M. Kir. Erdőigazgatóságot: *Krall János* miniszteri tanácsos, erdőigazgató Úr Öméltósága;

a szegedi M. Kir. Erdőigazgatóságot: *Balás Emil* miniszteri tanácsos, m. kir. erdőigazgató Úr Öméltósága;

a győri M. Kir. Erdőigazgatóságot: *Héjj János István* min. tanácsos, erdőigazgató Úr Öméltósága;

a kaposvári M. Kir. Erdőigazgatóságot: *vitéz Vitézy László* m. kir. főerdőtanácsos, erdőigazgató Úr;

a debreceni M. Kir. Tisza István Tudományegyetemet: dr. *Kováts Andor* egyetemi ny. r. tanár Úr Öméltósága (Debrecen);

a debreceni M. Kir. Gazdasági Akadémiát: dr. *Halász Miklós*, m. kir. gazdasági főtanácsos, akadémiai igazgató Úr Öméltósága;

a bustyaházai M. Kir. Erdőigazgatóságot: *Partos Gyula* és *Blickhardt József* főerdőtanácsos Urak;

a Magyar Mérnök és Építész Egyletet, illetőleg debreceni osztályát: *Schulek János*, m. kir. kormányfőtanácsos Úr Öméltósága, illetőleg *Simonffy Miklós* műszaki tanácsos Úr;

a Magyar Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetségét: *Koiss Géza*, ny. min. tanácsos Úr Öméltósága;

a Budapesti Mérnöki Kamarát: *Keiner Rezső* erdőmérnök Úr;

az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületet: *Henrich Viktor* m. kir. bányaugyi főtanácsos Úr Öméltósága és dr. *Káposztás Pál* igazgató Úr;

a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületét: *Kiss Dénes* alelnök Úr, *Fáber György* ügyv. igazgató Úr és *Papp Gábor* tisztartó Úr;

a Dél-dunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesületet: gróf *Mailáth György* Úr Öméltósága;

a Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesületét: *vitéz Onczay László*, m. kir. gazd. főtanácsos, urad. erdőigazgató Úr Öméltósága;

Budapest székesfővárost: *Komáromi László*, erdőtanácsos Úr;

Pécs sz. kir. várost: *vitéz Rábay Gyula* erdőmester Úr;

Sopron sz. kir. várost: *vitéz Tamás József* erdőmester Úr;

Kecskemét sz. kir. várost: *Kertay Ede* erdőmester Úr;

Kőszeg sz. kir. várost: *Mészáros Antal* erdőmester Úr képviseli.

Az összes megjelent igen tisztelt Kiküldöttöket melegen üdvözlöm és az egyesület hálás köszönetét tolmácsolom igen tisztelt megbízóinknak is azért, hogy képviseltetésükkel közgyűlésünk fényét emelni szívesek voltak.

Őszinte örömmel és magyar szívvvel melegen üdvözlöm a Német Erdészeti Egyesületnek körünkben megjelent hivatalos kiküldöttéit: *Rau* min. tanácsos Urat, a württembergi állami erdőigazgatóság elnökét és *Schlabit*z főerdőmester Urat. (*Taps!*)

Megbízásukban örvendetes jelét látom annak, hogy a Német-birodalom és hazánk erdőgazdasági érdekeltségei szoros baráti

kapcsolatban állanak és hiszem, hogy ez a körülmény is hozzá fog járulni a két ország közti baráti viszony kimélyítéséhez.

Wärmstens begrüsse ich die in unserem Kreise erschiene-
nen Vertreter des Deutschen Forstvereins, Herrn Präsidenten
Rau und Herrn Oberforstmeister *Schlabitz*.

Wir betrachten es nicht nur als eine Ehre, dass Sie, Meine
Herren, uns in Vertretung der deutschen Forstwirtschaft hier
aufgesucht haben, aber es ist uns auch eine grosse Freude, Sie als
liebe Kollegen eines eng befreundeten Nachbarlandes in unserem
Kreise willkommen heissen zu können. Wir wünschen vom Her-
zen, dass Sie sich bei uns wohl fühlen mögen!

Tisztelettel javasolom, hogy gróf *Teleki Mihály* földművelés-
ügyi miniszter Urat a közgyűlés táviratilag üdvözlje. Kérem
a titkár Urat, hogy az üdvözlő távirat szövegét felolvasni szíves-
kedjék.

Titkár: „vitéz gróf Teleki Mihály m. kir. földművelésügyi
miniszter Úr Ónagyméltóságának, Budapest, Földművelésügyi
minisztérium. — Az Országos Erdészeti Egyesület debreceni köz-
gyűlése alkalmából hódolattal köszönti Nagyméltóságodat és a
magyar erdőgazdaság szebb jövőjének hajnalán bizalommal kéri
Nagyméltóságod megértő jóindulatát továbbra is közérdekű tevé-
kenységéhez. — Báró *Waldbott Kelemen* elnök. — *Biró Zoltán*
ügyvezető.“

Elnök: Ha el méltóztatik! fogadni, úgy ezt határozatilag
kimondom s a távirat elküldése iránt haladéktalanul intézkedni
fogunk.

Tisztelt Közgyűlés! Lehetetlen az Országos Erdészeti Egye-
sület közgyűlésén elsősorban másra gondolni, mint országunk
területének arra az örvendetes megnagyobbodására, amely két
tételben az erőszakkal elszakított területeknek egy részét újból
visszajuttatta a Magyar Szent Korona uralma alá.

Az ezeréves magyar történelem emlékei elválaszthatatlan
kapocscsal fűzik ezeket a részeket az anyaországhoz s így érhető
az az öröm és lelkesedés, amely minden magyar ember szívét
eltölti.

Most egy éve éppen, hogy Esztergomban Szent István évé-
ben tartottuk meg utolsó közgyűlésünket, hol hitvallást tettünk a
szentistváni gondolat és állameszme mellett. Akkor is szikla-
szilárd hitünknek adtunk kifejezést, hogy nagy királyunk ezer-
éves országa fel fog támadni és a Kárpátok erdőborította hegy-
láncain újra lobogni fog a magyar zászló.

És ime, alig mulott el egy fél év és ez az álom megvalósult.
Visszakerült az ezeréves anyaországhoz a magyar Felvidék, a
Csallóköz, Érsekújvár, Ipolyság, Losonc, Rozsnyó és szeretett

Kormányzónk Öfóméltósága fehér paripán vonult be az örömmámorban úszó Kassára s letehetette az ország koszorúját a Nagy Fejedelem sírjára, Nagy Lajos királyunk gyönyörű dómjában pedig felhangzott az „Isten áldd meg a magyart“ felszabadított könnyező magyar testvéreink ajkáról. És kis idővel később páratlan lendülettel törtek elő vitéz honvédeink a visszaszerzett Ungvárról, Munkácsról és Beregszászról a régi ezeréves kárpáti határ felé és feltűzték a piros-fehér-zöld lobogót az északkeleti Kárpátok és a máramarosi havasok hegyesúcsaira.

És evvel beteljesült a magyar erdészek legforróbb vágyának és álmának egyrésze is, visszakerült hozzánk másfél millió hold magyar erdő és már ez a körülmény maga 70%-kal gyarapította az ország erdőállományát, új alapokra fektetvén hazai erdőgazdaságunkat.

De ez az örvendetes esemény egyúttal új feladat elé állította mind az államrendészeti igazgatást, mind az Országos Erdészeti Egyesületet.

A megoldandó kérdésekből ma kettőre szeretnék külön rámutatni.

Az első az, hogy a visszakerült területek az ország faellátását még mindig nem biztosítják teljesen. Az 1935. évi IV. t.-c.-kel újból szabályozott magyar erdőgazdaság nem folytathatja tovább azt a túlhajtott termelést, ami a visszacsatolt területek jelentékeny részén az idegen uralom alatt folyt.

Rendszeres gazdálkodás, az összes termelvények helyes felhasználása, szigorú irányítás és ellenőrzés mellett el tudjuk érni azt, hogy *tűzifában és kemény szerfában* behozatalra nem szorulunk, fenyőfa-szükségletünk azonban még mindig több, mint 50% erejéig külföldről való kielégítésre szorul.

Ha a visszacsatolt területek munkástömegeinek ellátása szempontjából nélkülözhetetlen vegyi gyárakat a kormányzat üzemben tartja, illetve üzemben tartásukat lehetővé teszi, el tudjuk látni faszén-szükségletünket és az eddig külföldről behozott falepárlási termékekben mutatkozó szükségletet is.

Ezeknek a gyáraknak az üzeme azonban olyan mennyiségű tűzifát vesz igénybe, hogy az ennek levonásával fennmaradó mennyiség csak gondos beosztás mellett fogja fedezni a csonkaország eddig külföldről ellátott szükségleteit, valamint az első ízben visszacsatolt felvidéki részekben mutatkozó tűzifahiányt is.

Nem szabad ugyanis elfelejtenünk, hogy az első ízben visszacsatolt felvidéki részek mögül az új határ elvágtá azokat az erdős területeket, amelyek ezideig a fában erősen szűkölködő Kisalföld, valamint a határ mentén fekvő városok szükségleteit látták el.

Kárpátalja visszakerülése, Ungvár, Munkács városok addigi

fatermelő területét fölszabadította ugyan, de a Felvidék többi részének ellátásánál mutatkozó hiányt is ennek a vidéknek a termékeiből kell pótolnunk.

Kétségtelen, hogy a csonkaország erdőgazdasága sem viselheti el károsodás nélkül hosszú ideig azt a fokozott üzemet, ami néhány évvel ezelőtt folyt, ezért számolnunk kell a belföldi termelésnek bár rövid időre szóló és nem nagy mérvű visszaesésével is.

Ha ezeken kívül még figyelembe vesszük azt, hogy az Államvasút, a bányák, a fafeldolgozó ipartelepek és a faipar keményfa szükségleteinek ellátásánál még a közelmúltban is jelentős behozatalra szorultunk, be kell látnunk azt, hogy elbizakodásra, (vagy a jövő ellátás biztosítására vonatkozó gondoskodás elmulasztására) egyáltalán semmi okunk nincs.

Annál kevésbé hagyhatjuk el az erdőgazdaság fejlesztésére irányuló és eddig sajnálatosan kevés eredménnyel járó törekvést, mert a gazdasági viszonyok és a kereslet megjavulása — amit pedig mindnyájan szívből óhajtunk és reménykedve várunk — a szükségleteket másfélszeresre, sőt kétszeresre is fokozhatja.

Talán elég lesz utalni arra, hogy a legutolsó évek fabehozatala mennyiségileg közel 50%-kal maradt alatta az 1927—1929. években tapasztalt gazdasági fellendülés átlagos fabehozatalának.

Kétségtelen tehát, hogy az ország jól felfogott érdekében továbbra is teljes erővel, sőt az eddiginél jóval erősebb ütemben kell folytatnunk az Alföld fásítására és a csonkaországi erdők állapotának feljavítására irányuló törekvéseinket.

A másik körülmény az az óriási feladat, amelyet a visszaszerezett területek erdészeti igazgatásának a berendezése és rendbehozatala az államerdészetre hárít.

Egyesületünk évek óta állandóan hangoztatja azt, hogy a csonkaország erdőgazdaságának rendbehozataláról beszélni sem lehet addig, amíg a törvény által az államhatalomra hárított teendők elvégzésére *megfelelő számú, megfelelően javadalmazott személyzet* nem áll rendelkezésre.

Évek óta hangoztatjuk, hogy az a zsigorisággal határos takarékoság, ami az államrendészeti adminisztráció szükségleteinek ellátásánál több mint egy évtized óta megnyilvánul, nem vezethet jóra. Állandóan és teljes joggal panasztunk fel azt, hogy az államhatalom emellett a berendezkedés mellett nem láthatja el, nem tudja ellátni azokat a kötelezettségeket, amelyeket a törvény idevonatkozó rendelkezései értelmében kötelessége ellátni.

Mindezek a panaszaink ezideig sajnos, igen kevés eredményre vezettek.

Pedig a Felvidék egy részének és Kárpátaljának az anyaországhoz való visszacsatolása ezeket a feladatokat ma *megszorozta*.

Maguk a tények igazolták azt, hogy az államrendészeti szervezet létszáma az igazgatásra háramló teendőket nem bírta ellátni.

Hiába volt a személyzet megfeszített, az emberi teljesítő-képesség határáig elmenő erő kifejtése, hiába az ideiglenes alkalmazottak nagy tömegének munkába állítása; az erdőtvény rendelkezéseiből még ma is legfeljebb 4—5% van végrehajtva s az államerdészetnél eddig alkalmazott szervezett és ideiglenes személyzet ezt a munkát ezután sem bírja elvégezni egyszerűen azért, mert az fizikai lehetetlenség.

A visszakерült erdők ellátását az államerdészeti személyzet létszámának esetleges megkétszerezése sem biztosítja még, teljesen érthető tehát, ha egyesületünk a legnagyobb aggodalommal nézi ezt a kérdést.

Ennek a kérdésnek az elbírálásánál nemcsak az erdőmérnöki kar sorsa, de elsősorban az országos jelentőségű fontos közérdekek lebegnek szemünk előtt.

Közel három és félmillió kat. hold magyar erdőterület sorsáról, az egész magyar erdőgazdaság jövődjéről van szó akkor, amikor ezt a kérdést itt fölvetem.

A visszakерült területeken kíméletlenül letarolt, sokszor 10.000 vagy talán 100.000 kat. hold felújítatlan erdőterület nemcsak óriási értékgyarapodástól fosztja meg évről-évre ezt a minden anyagi erejére annyira rászorult nemzetet, hanem mert éppen a Tisza legfontosabb forrásvidékének részeit ölelik fel ezek a területek, a kíméletlen erdőpusztítás az egész Alföld vízellátásában és vízszabályozásában a halálos veszedelem csiráját jelenti.

Ha nem akarjuk, hogy a Körösök vidékén a legutolsó időkben már néhányszor előfordult és mérhetetlen károkat okozó árvizek az egész Tiszamentére kiterjedjenek, ha nem akarjuk, hogy ezeknek az elpusztított területeknek a hordaléka évről-évre erősebben feltöltse a Tiszának és mellékfolyóinak medrét és állandó árvízveszedelembé sodorja az egész magyar Alföldet, haladéktalanul és a legnagyobb erővel kell a szükséges teendők elvégzéséhez hozzáfogni.

Az erdészeti és műszaki feladatok óriási tömege vár megoldásra és bár a visszaesatolás óta hónapok teltek el, sajnálattal nélkülözzük még ma is azoknak az alapvető intézkedéseknek a számottevő részét, amelyekre itt feltétlenül szükség volna.

A személyzeti létszám megfelelő fölemelése, a szükséges hitelkeret megfelelő biztosítása, a hatáskör, intézkedési jog és felelősség megfelelő kiterjesztése a mai napig sem történt meg.

Úgy érzem, tisztelt Közgyűlés, hogy az Országos Erdészeti Egyesület kötelességmulasztást követne el akkor, ha a mai közgyűléséből kifolyólag nem hívná föl ezekre a körülményekre a

földművelésügyi kormányzat és továbbmenőleg a miniszterelnök Úr Önagyméltósága figyelmét is.

Amint az eddig elmondottakból látni méltóztatnak, a visszacsatolt területekkel az egyesületre váró feladat és hivatás nem csökkent, de jelentősen gyarapodott.

Amíg egyrésről egyesületünk mérhetetlen örömmel, meleg testvéri szeretettel köszönti a visszatért területek erdőbirtokos osztályát és erdőmérnöki karát, egyúttal azzal a kéréssel is fordul hozzájuk, hogy erejüket a mienkkel összevetve mozdítsák elő az egyesületnek azt a törekvését, amellyel *megkönnyíteni* kívánja a kormányzatra háramló rendkívül fontos feladatok és súlyos kérdések megoldását.

Továbbra is egyesületünk elsőrendű feladatának kell tekinteni a földművelésügyi minisztériummal és a hivatalos államerdészeti igazgatással fennálló jó viszony fenntartását és kimélyítését.

Hiszen ugyanazok a célok, ugyanazok az elgondolások vezetnek bennünket s a közös együttes munka csak megkönnyíti a magyar erdőgazdaság nehéz feladatainak az elvégzését.

Az az együttműködés, amelyre az Országos Erdőgazdasági Tanács felállítása utalta rá a gyakorlati élet és a hivatalos adminisztráció képviselőit, igen sokban járul hozzá a kölcsönös megismerés és megértés további kimélyítéséhez.

Az a meggyőződésem, hogy csak ez a teljes megértés és együttműködés teszi lehetővé, hogy a nemzeti vagyon erősen számottevő részét alkotó, most már közel 3½ millió kat. hold magyar erdőt a megfelelő állapotba hozzassuk, amivel nemcsak a jelen szükségleteinek ellátását tesszük lehetővé, hanem egyúttal gondoskodunk a jövőbeli igényét még fokozottabb mértékben való akadálytalan ellátásáról is.

Szükségesnek tartom ezért, hogy a földművelésügyi minisztériumot és az erdészeti főosztályt ismételten legteljesebb bizalomról biztosítsam, egyúttal arra kérem az összes illetékes Urakat, hogy azt a megértést és jóindulatot, amelyet a magán-gazdasági érdekek és egyesületünk iránt eddig is tanúsítani szívesek voltak, részünkre a jövőben is megőrizni méltóztatassanak.

Az erdészet gazdasági vonatkozású kérdéseire ma nagyobb részletességgel nem tudunk kitérni.

Kárpátalján az ottani politikai viszonyok a felhalmozódott nagyobb készletek értékesítése terén erős bizonytalanságot teremtettek s ma talán még senki sem látja a helyzetet egészen tisztán.

Kétségtelennek tartom, hogy Kárpátalja visszakerülésével megfelelő gazdálkodás és árpolitika mellett a belső tüzifaszükségeket és az ország keményszerfaszükségletét hiánytalanul

el tudjuk látni, anélkül, hogy az észszerűség szabta kereteken túl kellene mennünk a használatokkal.

A továbbra is megoldatlan fenyőfa-kérdés megoldását csak az ország többi erdőterületeinek a bekapcsolásával lehet előmozdítani s tudomásom szerint ebben az irányban már történtek is intézkedések.

Mindenesetre bizonyos aggodalommal látjuk azt a közhangulatot, amely a felvidéki területek visszacsatolásától a faárak és különösen a tűzifaárak jelentős visszaesését várja.

A két évvel ezelőtt megállapított legmagasabb árakat a magyar erdőgazdaság irányáraknak tekinti ma is, annak ellenére, hogy azóta az erdőgazdaság terhei igen jelentősen emelkedtek.

Ha eltekintenénk is a munka- és fuvarberekben beállott 30–40%-os, sőt bizonyos vonatkozásokban a 100%-ot is elérő emelkedésektől, akkor is megállapíthatjuk, hogy az azóta életbeléptetett szociális rendelkezések, a beruházásokhoz való egyszeri hozzájárulás stb. igen jelentékeny terheket hárítottak az erdőgazdaságra.

Már a maximális árak megállapításakor kifogásoltuk, hogy a Csonkaország termelésének több mint 60%-át kitevő cser, tölgy és egyéb választékoknál nem érvényesül teljesen a munka- és fuvarberek már addig beállott emelkedéséből következő drágulás, hanem ezt a kormányzat csupán a legjobban keresett bükk-tűzfánál vette figyelembe.

Az ország tűzifatermésének fafajok szerint való megoszlásában Kárpátalja visszacsatolása jelentékeny változást idézett elő.

A vasúton szállított fának eddig általában 30%-át kitevő bükk-tűzifa mennyiségét a ruszinföldi termelések az összes mennyiség 43–45%-ára fokozzák.

Újból elő fog állani tehát az a helyzet, ami az 1928–29-es években volt, hogy a közönség túlnyomóan nagy része a most már nagyobb mennyiségben kapható bükk-tűzfát fogja mindenáron keresni s így a cser- és tölgytűzifa értékesítése újból bizonyos nehézségekbe fog ütközni.

Már maga ez a körülmény is bizonyos mértékű gondot és aggodalmat okoz, amit csak fokoz az a körülmény, hogy a visszakerült Ruszinföldön a 9 hónapos szállítási szünet alatt összehortolódott bükk-tűzifa-készleteket, vagy legalább azok egy részét, az utolsó időkben 10.000 kg-kint 30.— pengővel a kormányzat által két évvel ezelőtt megállapított s általunk azóta is irányárnak tekintett egységárak *alatt* hozzák piacra.

Kétségtelen, hogy ha ez az árleszorítás általánosan érvényesül és állandósul, akkor az a cser- és tölgytűzifa áránál, vala-

mint az alárendeltebb választékoknál még fokozottabb áresést fog előidézni.

Ha még ehhez hozzávesszük az Államvasút által tervezett vasúti fuvardíj-emelést, akkor megállapíthatjuk, hogy a távolabbi részeken 10.000 kg-kint legalább 70–80 pengőre tehető újabb teher sujtaná a tüzfát.

Fölöslegesnek tartom itt vitatni vagy bizonyítgatni azt, mit jelent ez a gyengébb választékokra, az ezek termelésével foglalkozó kisebb erdőgazdaságra, de a Budapestről nagyobb távolságra eső nagy erdőgazdaságokra nézve is.

Megállapíthatjuk azt, hogy az erdőgazdaság újabb küzdelmek előtt áll és minden erejét meg kell feszítenie, ha az utolsó 10 év alatt nehezen kiküzdött nyugodt helyzetét meg akarja őrizni.

A mi véleményünk szerint a kormányzatra nézve sem lehet közömbös az, vajjon a ma már $3\frac{1}{2}$ millió kat. hold magyar erdő 15–20%-a kikapcsolódik-e teljesen a magyar gazdasági életből.

Nem lehet közömbös az sem, hogy az eddig évente kitermelt 25–30.000 vasúti kocsirakományra tehető gyérítési anyag, botfa stb. újból az erdőn korhad el, vagy segít ellátni a magyar piac szükségleteit.

Mert tisztában kell lennünk azzal, hogy ha ezek a termelések újból elmaradnak, a délkeleti részeken feltétlenül számottevő tüzifa-behozatalra fogunk szorulni.

Az az ideiglenes helyzet, hogy Kárpátalján ma olesón összevásárolt készletek állanak a torlódás miatt rendelkezésre, *nem szolgálhat alapul a jövőre vonható következtetéseknél.*

Ott sem maradhat meg az a rendszer, hogy a letarolt területeket egyszerűen állva hagyják anélkül, hogy a felújításról gondoskodnának.

A szükséges felújítások végrehajtása kétségtelenül jelentékenyen emelni fogja nemcsak a kincstári, de a magánerdőgazdaságok termelési költségeit is és a ma bekövetkezett áresés már a következő évre igen könnyen megbéníthatja az ottani termeléseket is.

Egyesületünk ezért felterjesztéssel fordult a földművelésügyi miniszter úrhoz és azt kérte, vonja be a teendő intézkedések megvitatásába az egyesületet is és tegyen meg mindent továbbra is, hogy a magyar erdőgazdaságot újabb katasztrófa ne érje.

Látni méltóztatik mindezekből, hogy a nyugalmasabb idők ismét elmúltak s. a magyar erdőgazdaság elég nehéz kérdések elé kerül.

Ha a már említett problémákon felül a szerfa értékesítésénél legutóbb mutatkozott nehézségeket, az erdőtörvény végrehaj-

tásának lassú és akadályozó menetét, az erdőtiszti létszámban hovatovább jelentkező hiányt, a szakképzésnél elkerülhetetlenül szükséges változtatásokat és egyéb teendőket is figyelembe vesszük, be kell látnunk azt, hogy *összes tagjaink teljes odaadására és munkakészségére lesz szükségünk* akkor, ha a ráánkvaró feladatok nagy tömegét eredményesen akarjuk megoldani.

Bármily bonyolultak és súlyosak is legyenek azonban ezek a feladatok, meggyőződésem, hogy az a hagyományos együttműködés, amely az egyesület és a hivatalos igazgatás között mindig meg volt és meg van ma is, valamint az az összetartás, amely az egyesület kebelén belül az állami és magánerdőgazdaságot, az erdőbirtokosokat és erdőtiszteket egyetlen erős szövetséggé kovácsolta össze, átsegít bennünket fokozott munkával bár, de ezeken a nehézségeken is.

Ehhez a küzdelemhez kérem én összes igen tisztelt Tagtársunk támogatását akkor, amikor a mai közgyűlést megnyitom. *(Hosszantartó taps!)*

Rau O.: Német nyelven köszöni meg a Deutscher Forstverein nevében az üdvözlést. Nagy örömmel jöttek Magyarországra, amely 20 nehéz esztendő multán végre eljutott oda, hogy a trianoni békeszerződés igazságtalanságainak egy része orvoslást nyert. Németország különös súlyt fektet Magyarország barátságára, amely a multban is mindig rendíthetetlen volt. Két nép között a megértés alapja a kölcsönös megismerés és ezért kívánatos, hogy az érintkezés minden téren minél gyakoribb és bensőségesebb legyen.

Ezt a célt kívánja szolgálni mostani megbízásuk is, amelyet — mint örömmel értesült róla — a magyar erdészek rövidesen viszonzni fognak a „Deutscher Forstverein“ berlini közgyűlése alkalmából. Isten áldását kívánja az egyesület munkájához, a magyar erdőgazdaság és Magyarország szebb jövőjéhez. *(Lelkes taps!)*

Elnök: Felkérem a Titkár urat, hogy az egyesület egy éven át kifejtett működéséről szóló jelentését előterjeszteni szíveskedjék.

Titkár: Tisztelt Közgyűlés! Ünnepre gyűltünk ma itt össze, a magyar erdészet rég várt bensőséges ünnepére, hogy keblünkre ölelhessük ismét 20 év előtt elszakadt véreinket.

A felszabadulás mámorával köszöntjük hazatért testvéreinket és úgy érzem, ebben az órában elsősorban azokra kell gondolnunk, akiknek a sors nem engedte meg, hogy ma velünk örven-dezzenek.

A kérlelhetetlen halál a mult év folyamán 13 kedves tagtársunkat ragadta el körünkől. Különösen fájdalmas veszteség szá-

munkra ifj. dr. székhelyi *Mailáth József* gróf váratlan elhunyt, akiben igazgató-választmányunk egyik leglelkesebb, munkás tagját, az egész magyar erdőgazdaság pedig önzetlen, áldozatkész harcosát gyászolja.

Öszinte fájdalommal kell beszámolnom továbbá arról, hogy a Mindenható kifürkészhetetlen akarata elszólította soraink közül még gróf *Andrássy Géza*, gróf *Batthyány Pálné*, id. gróf *Batthyány Zsigmond*, *Boór Károly*, *Gura Károly*, *Hollós Gyula*, *Kozma István*, *Ruthényi Károly*, *Tamás János*, *Tanka Sándor*, *Tomka Kálmán* és dr. *Werner Adolf* kedves tagjainkat, akik közül néhányan több évtizedet meghaladó időn át vállalták jobban-rosszban velünk a közösséget.

Tisztelettel kérem, hogy emlékünek egyperces néma fölállással áldozni méltóztassanak.

Tisztelt Közgyűlés! Ha igaz, hogy minden egyesületi életnek a tagok érdeklődése és munkakészsége a leghűbb tükörképe, akkor örömmel kell megállapítanom, hogy az elmúlt esztendő egyesületünk újabb fejlődéséről tett tanúságot.

Külsőleg ez a fejlődés néhány rideg számadattal is jellemezhető. Méltóztassék megengedni, hogy röviden erről is jelentést tegyek.

Esztergomi közgyűlésünk napján tagjaink száma 841 volt. Az elmúlt év folyamán meghalt 13 és kilépett 10 tagunk, 8 tételt pedig törölnünk kellett a névsorból. Az összes apadás ezek szerint 31 személy, amivel szemben 109 új belépővel gyarapodtunk. Jelenleg tehát 131 alapító, 788 rendes, összesen 919 tagunk van.

Hangsúlyoznom kell, hogy az újonnan belépők 80%-a csonkaországi illetőségű, akiknek javarészt az „*Erdészeti Lapok*” iránti érdeklődés hozta körünkbe.

Hiszem, hogy egyesületünk célkitűzései és patinás öreg folyóiratunk tartalma megnyeri a most visszakerült magyar területeken élő erdőbirtokosok és erdőtisztek tetszését is.

Bár egyesületünk minden alkalmat megragad, hogy élőszóval és írásban is hirdesse a közös munka szükségességét, mégis kétségtelenül igen nagy segítséget jelentene számunkra, ha tagtársaink maguk is részt vállalnának a propagandában. Ha Csonkamagyarország határain belül egy év alatt 80 erdőmérnököt találtunk, aki nem volt még tagja az egyesületnek, legalább 200-ra kell becsülnöm azoknak a kartársaimnak a számát, akik még jelenleg is távol vannak tőlünk. Sok esetben nem is azért, mintha nem értenének velünk egyet, hanem egyszerűen csak azért, mert nem tudjuk a címüket, vagy nincs, aki az ország egyetlen erdőgazdasági érdekképviselőjére felhívja a figyelmüket.

Tisztelettel kérem tehát minden erdőbirtokos és erdőmérnök tagtársunkat, vállalják szívesen a taggyűjtés munkáját, mert

ez az egyedüli út, amely *anyagilag megerősödésünkhöz* vezethet. Hiszen köztudomású, hogy minden folyóirat 1.000 példányon felül válik jövedelmezővé és ha az „Erdészeti Lapok“ jelenlegi 1.100-as példányszámát csak 1.600-ra tudnók emelni, évi költségvetésünk sokkal biztatóbb képet mutatna.

Tőlünk telhetőleg minden igyekezetünkkel azon vagyunk, hogy az „Erdészeti Lapok“-ban a magyar erdőgazdaság valóban mindennapi kenyerét lássa, amely nemesak szakbeli vonatkozásban felel meg a vele szemben támasztott követelményeknek, hanem egyben erős összekötő kapesa a földrajzilag és szolgálatilag is egymástól elszakított magyar erdőtiszti karnak.

Hogy erre a törekvésünkre milyen nagy szükség van, talán felesleges is hangsúlyoznom. Meg merem kockáztatni az állítást: már maga az a tény, hogy Debrecenbe minden előző közgyűlést meghaladó számban gyűltek össze a magyar erdőmérnökök, az *egymásratalálás és kezeltetésük őszinte vágyának a jele*.

Ezért láttuk szükségesnek, hogy lapunkban olyan rovat is álljon olvasóink rendelkezésére, amelyben mindenki, minden megkötöttség nélkül elmondhassa panaszait, kívánságait és bírálatát. Azt hiszem, a „Levélszekrény“ kereteivel és irányával éppen megtaláltuk azt, amit kerestünk és bizonyára nem rajtunk fog mulni, hogy ez a rovat szakunk jóbarátja és bizalmasa maradjon továbbra is.

Tavalyi közgyűlésünkön még panaszom volt, hogy gyakorlati kartársaink nem vesznek *olyan* tevékeny részt a szakirodalom művelésében, amint azt tudásuk, gazdag tapasztalataik és írói készségük alapján joggal elvárhatja tőlük a magyar erdőgazdaság.

Örömmel kell megállapítanom, hogy rövid egy év alatt olyan változás állott be ebben a vonatkozásban is, amely *minden várakozásunkat felülmúlta*. Nemcsak közismerten lelkes és szakunkért áldozatokra is hajlandó kartársainktól kapunk egyre növekvő számban, frisshangú és bátor írásokat, de sikerült megmozdulásra bírunk olyan konzervatív lelkeket is, akik valószínűleg sohasem gondoltak arra, hogy tollat vegyenek a kezükbe.

Ma ott tartunk, hogy a beérkező anyaggal akár rögtön visszatérhetnénk a békebeli színvonalra, amikor lapunk havonként kétszer jelent meg és merem állítani, hogy ez a munkaközösség, amelynek résztvevőit nem a csekély tiszteletdíj, hanem a magyar erdőgazdaság ügyének szívesen vállalt szolgálata hozta hozzánk, bátran kiállja a versenyt bármely más szakmáéval.

Sőt, bizonyos tekintetben határozottan az *élen járunk*. Ez pedig *szép és szent magyar nyelvünk tisztelete*.

Mert ha igaz, hogy *„nyelvében él a nemzet“*, akkor minden magyar szaklapot a tiszta és helyes magyar stílus szempontjából

kétszeres kötelezettség terhel ma, amikor — vallom — *nincs más menedékünk a minden oldalról fenyegető világégés közepette, mint törhetetlen magyarságunk öntudatos és büszke vállalása, minden vonatkozásban. (Úgy van!)*

Jóleső elégtétel nekem, milyen teljes megértéssel fogadja ezt az álláspontunkat munkatársaink nagy serege. Eddig még senki sem haragudott meg kéziratának a helyes magyarság követelményei szerint való kijavításáért, sőt akiknek okulás céljából — bár írói tiszteletdíjuk terhére — hivatalból küldtük meg *Pintér Jenő* nagyszerű kis „Magyar Nyelvvédő Könyv“-ét, kivétel nélkül írásban és élőszóval őszinte köszönetüket tolmácsolták.

Önmagunkhoz vagyunk tehát csak következtetések, amikor *ilyen* szempontból is bírálatot mondunk minden, a szakmánkba vágó sajtótermékről, sőt legjobb tudásunk szerint érvényesíteni igyekszünk meggyőződésünket hivatalos intézkedéseknél is.

Így pl. a Magyar Szabványügyi Intézet a faanyagok szabványosításánál jóformán kivétel nélkül egyesületünk javaslatait tette magáévá.

Ennek lesz tehát köszönhető, hogy a teljesen idegen szellemiségben nevelkedett magyar faipar és fakereskedelem a hajmeresztő szolgálisággal lefordított és nem egy esetben egészen hibás szakkifejezések helyett végre-valahára pontos és jó magyar meghatározásokhoz jut.

Nem akarunk azonban idegen tollakkal ékeskedni: ebben a tisztító munkában az oroszlánrész *Krippel Móric* ny. egyetemi tanár úré, hűséges, kedves tagtársunké, *aki sem időt, sem fáradságot nem kímél soha, ha arról van szó, hogy fel kell venni a harcot egy-egy magyar eszméért. (Éljenzés.)*

Itt a közgyűlés nyilvánossága előtt is meg kell köszönnöm odaadó, értékes segítségét, amelyet az Úristen tartson meg nekünk és a magyar erdőgazdaság javára, minél számosabb esztendőkön át. (*Hosszantartó, lelkes taps.*)

Tisztelettel bejelentem ezzel kapcsolatosan a közgyűlésnek, hogy *Krippel* tanár úrnak a helyes magyar erdészeti és fagazdasági szakkifejezésekre vonatkozó nagyszabású tanulmányát az „Erdészeti Lapok“ külön mellékleteként már a közeljövőben kiadjuk. Elsősorban azért, hogy minden kartársunk *biztos* vezérfontalat kapjon a kezébe saját használatára és a komoly nemzeti ügy szolgálatának kiterjesztésére.

Az elmúlt évben jelentékenyen megszaporodott előfizetőink száma is, akik között egyre több a külföldi. És azt hiszem, nem kell szégyelnünk, hogy újabban nemesak a fakereskedők és az alerdézi kar, hanem a szakmánkon kívül álló műszaki és gazdasági testületek is fokozott érdeklődést tanúsítanak lapunk iránt.

Mélységesen sajnálnám tehát, ha épen most, amikor a magyar erdőgazdaság új erő kifejtésének hajnalán *mindennél nagyobb szükség van arra az igazmondó tükörrre, amit a szaklap képvisel*, 78. évében járó folyóiratunknál akár a terjedelemben, akár a színvonalban le kellene mondanunk az eddigi eredményekről.

Az 1940. évi költségelőirányzatunk, sajnos, 15.000 pengő hiányt mutat, amit a nagy nyugdíjterhen és adón felül elsősorban a lap jelentős előállítási költségei magyaráznak.

Kérve-kérem itt a közgyűlés nyilvánossága előtt a földművelésügyi miniszter úr igen tisztelt képviselőjét, *vállalja továbbra is saját ügyének és annyi szíves megértéssel, mind eddig, anyagi támogatásunk kérdését*, mert hiszen nem egy esetben szolgáltatunk bizonyosságot arról, hogy *lapunkon keresztül kerülnek közelebb egymáshoz tudomány és gyakorlat, magánerdőgazdaság és állami igazgatás*, még pedig olyan kérdésekben, amelyeknek közmegnyugvásra való megoldása a további fejlődés elengedhetetlen előfeltétele.

Tisztelt Közgyűlés! Az új feladatok küszöbén meg kell vizsgálnunk azt is, van-e elegendő és hathatós fegyverünk a harehoz, amely előttünk áll, mert kétségtelen, hogy *csak kellő felkészültség mellett számíthatunk a megfelelő eredményre*.

Az is tagadhatatlan, hogy ebben a küzdelemben *a magyar erdőtisztii karra vár a súlyosabbik rész*, mert az erdőgazdaság *jövedelmezősége elsősorban az erdőtisztii rátermettségeinek a függvénye*.

Ezért nem vonhatja ki magát egyetlen kartársunk sem a közös munkában való részvétel alól, ha el akarja kerülni a tájékoztatatlansággal járó súlyos anyagi károkat.

Bővítenie kell tehát az ismereteit, még pedig elméleti és gazdasági téren egyaránt.

Ezt a célt szolgálják a mindennapi gyakorlatban hivatalos összejöveteleink, az egyesület által adott tájékoztatások, amelyekkel mindig és örömezt állunk minden tagtársunk rendelkezésére magánlevélben vagy szaklapunkban, míg az erdészeti tudományok fejlődésének újabb állomásairól, szakunk időszerű kérdéseiről a *továbbképző tanfolyamok* számolnak be.

Tavalyi kísérletünk a soproni „Nyári Egyetem“ legkomolyabb sikere volt és az Országos Erdészeti Egyesület büszkén könyveli el a késői utókor számára, hogy *Magyarországon az első műszaki irányú felsőoktatásügyi továbbképző tanfolyamot egyesületünk szervezte meg*.

Az a 64 vidéki erdőtisztii, akit a tanulás vágya és a gondjaira bízott gazdasággal szemben érzett felelőssége hozott el a tanfolyamra, célkitűzéseink helyességét igazolta és nyugodt lélekkel

merem állítani, hogy a kétévenként rendezendő tanfolyam épen olyan nélkülözhetetlen kelléke lesz a magyar erdőgazdaság fejlődésének, mint a főiskola, vagy a folyóirat.

Jövőre máris igen sokan készülnek újból Sopronba jönni és most már előadókat sem kell kötéllel fogni. Mert a múlt évi viták alapján gazdag tapasztalatokkal rendelkező kartársainak ráeszméltek arra, hogy nem szabad tudásukat véka alá rejteniök és ezért készséggel ajánljuk fel segítségünket.

Szólnom kell ezzel kapcsolatosan a felsőoktatásunk reformja ügyében megtett lépéseinkről is.

A kérdést sorozatos bizottsági tárgyalásokon minden részletében tisztáztuk és emlékiratunkat küldöttség útján juttattuk el még az ősz folyamán a földművelésügyi miniszter úrhoz.

Sajnálatos jelensége azonban a magyar politikai életnek, hogy személyi változások a megoldás elodázásával járnak.

Viszont mi is tudatában vagyunk annak, mit jelent az erdőgazdaság teljesítőképessége szempontjából az erdőtiszt kellő felkészültsége, ismerjük a hiányokat és látjuk a feladatokat, amelyeket fiatal kartársainknak a gyakorlati életben meg kell oldaniok és ezért *a kérdést állandóan napirenden tartjuk.*

Nagy megnyugvásunkra szolgál, hogy a földművelésügyi miniszter úr, mint a magyar erdőgazdaság legfőbb öre, teljes mértékben átérzi *a reform fontosságát és minden részletében támogatja törekvésünket.*

Emlékiratunkban: 1. a jelenlegi *elméleti* oktatás lényeges módosítását, illetőleg kiegészítését, 2. a *gyakorlati kiképzés* fokozott mértékének már a tanulmányrend keretein belül való biztosítását, 3. a tanszékek betöltésének és felszerelésének kielégítő megoldását, 4. a tanársegédi kérdésnek a gyakorlattal való összekapcsolását, és végül 5. az államvizsgával végződő két évi gyakorlati szolgálat újból való bevezetését kértük.

Időközben azonban, Kárpátalja visszacsatolásával, a magyar erdőszet közgazdasági súlya is megnövekedett, még pedig olyan mértékben, hogy ez nem maradhat következmények nélkül a főiskolai oktatás szempontjából sem.

És ha a kormány azzal a gondolattal foglalkozik, hogy a műegyetem vegyermézői osztályát — az ipari *feldolgozás* kívánalmai szerint — *önálló* karrá építi ki, feltétlenül követelnünk kell, hogy az ellátásnak azt az ágát, amely a legfontosabb nyersanyagok egyikét *termeli*, az erdőgazdaságot, *hasonló megoldással*, már a főiskolai oktatás keretein belül, fokozott erő kifejésre és önálló fejlődésre tegye alkalmassá.

Kimondjuk nyíltan: a magyar erdők jobb jövője érdekében követeljük a soproni erdőmérnöki osztálynak önálló egyetemi karrá való fejlesztését! (Élénk helyeslés!)

Régi adóssága az egyesületnek az Erdészeti Zsebnaptár újból való kiadása.

Nem akarom ezt a kérdést bővebben részletezni, hiszen már tavalyi közgyűlésünkön bejelentettem, hogy minden előkészület megtörtént, munkatársaink nagy része a saját anyagát össze is állította és a szedőgépek bármely pillanatban megindulhatnak.

Igazgató-választmányunk azonban arra az álláspontra helyezkedett, tegyük a Zsebnaptár beszerzését minél szélesebb körben lehetővé, ne adjuk ki az előfizetések száma szerint megállapítandó, 14—16 pengőre becsült, áron, hanem várjuk meg itt is a nagy megértéssel kilátásba helyezett állami támogatást, amely az egységárat felére, vagy még kisebb összegre mérsékelné.

Mindnyájan tudjuk, milyen emberfeletti munkát végeznek az erdészeti főosztály urai Kárpátalja visszacsatolása óta, amely mellett nem juthatott idejük arra, hogy ezzel a kérdéssel behatóbban foglalkozzanak.

Bízunk azonban benne, hogy a megoldás itt sem várat már sokáig magára.

A gyakorlati magyar erdészeti szakirodalmat ezidőszertint úgy is csak lapunk képviseli egyedül, *egyformán érdeke tehát a magángazdaságnak és az államnak, hogy ezen a téren is átlépjük végre a trianoni határt.*

Az első eredményről máris beszámolhatok.

Esterházy Pál herceg Öföméltósága 1000 pengőt volt kegyes adományozni *Szántó István* kartársunk igen érdekes és messzehordó gyakorlati jelentőségű munkájának a megjelentetésére, amely, hiszem, hogy értékes gyarapodása lesz erdészeti irodalmunknak. (*Taps.*)

Öföméltósága megtisztelő érdeklődését és lekötelező segítségét mélységes hálával fogadjuk.

Tisztelt Közgyűlés! Sohasem volt nagyobb szükség arra, hogy lélekben megújodva, tudásban megerősödve és egymás kezét fogva, vállaljuk azt a munkát, amit a boldogabb Magyarországnak vár most tőlünk.

Úgy érzem, hogy mindnyájunkat áthat a *közösség* érzése, és ennek a megnyilvánulásaként kell tekintenünk az *erdészeti formaruha újból való bevezetése* iránt mind jobban, mind hangosabban megnyilvánuló kívánságot.

Tavalyi közgyűlésünk határozata alapján ez év tavaszától kezdődően behatóan foglalkoztunk a kérdés megoldásával, amelynek végső eredményeként az alábbiakat van szerencsém bejelenteni.

A mindennapi használatra szánt erdészruha kérdésében kezdettől fogva egyetértettünk mindnyájan. Az erdészünnepelő dol-

gában megoszlottak a vélemények és ezért — bár a tavalyi közgyűlés a magyaros jelleg érvényesítését kívánta — szavazás alá bocsátottuk a különböző terveket.

A beérkezett 304 érvényes szavazatból 168 azt a megoldást óhajtotta, amelynek mintáját a rajtam lévő öltönyben van szeren esém bemutatni. Ha megnyerte a tetszésüket, legyen szabad a tervezőjének a nevét is elárulnom: *Mohácsy Pál* szabómester, az egyre komolyabb formában jelentkező magyarruha mozgalom egyik igazi szakértője, sőt művésze, itt van most közöttünk és személyesen is készséggel áll rendelkezésükre. *(Éljenzés!)*

Hiszem, hogy jövő évi közgyűlésünkön, amely valószínűleg a Felvidékre vezet bennünket, a magyar erdőmérnöki kar külsőségeiben is hitet fog tenni a szakmájához való ragaszkodásról és arról, hogy valóban a magyar erdőgazdaság *katonájának* tekinti magát.

Tisztelt Közgyűlés! Talán nem véletlen, hogy most, amikor minden gondolatunk a jövőt építi, Debrecenben ültünk össze és innen készülünk a Felvidékre.

Mert Debrecennek súlyos mondanivalói vannak számunkra.

Ez a nagyszerű város ősi intézményeiben és egész történetével mindig a *független nemzeti élet jogát és elszántságát* hirdette, debreceni kartársaink alföld-fásító munkája pedig ragyogó új fejezet a korszerű országépítés époszában.

Tanuljunk Debrecen példaadásából, merítsünk hitet és erőt belőle!

Legyünk *elsősorban és mindeneket messze felülmúlóan magyarok* és legyünk *a hivatalos órán túl is* áldozatrakész munkásai szakunknak mindenütt, bárhova is állít a sors bennünket.

Az Országos Erdészeti Egyesület — mint a világ legrégibb erdőgazdasági érdekképviselője — büszke a múltjára, mert mindig csak *ügyet*, igaz magyar ügyet szolgált és bizalommal néz a holnap elébe, mert törhetetlenül hisz tagjai *kötelességteljesítésében* és a magyar erdők örökkévalóságában!

Ezzel a jeligével kérem jelentésem tudomásulvételét. *(Taps!)*

Elnök: Kíván valaki a titkári jelentéshez hozzászólni? Ha senki, úgy határozatilag kimondom, hogy a közgyűlés a titkári jelentést tudomásul vette.

Következik tárgysorozatunk 3. pontja értelmében az egyesület 1938. évi zárószámadásának és 1940. évi költségvetésnek a letárgyalása.

Tisztelettel bejelentem, hogy mind a zárószámadást, mind a költségvetést az igazgató-választmány megvitatta és változtatás nélkül elfogadta.

Kíván valaki hozzászólni? (Felkiáltások: *Elfogadjuk!*) Mitán senki nem kívánt a tárgyhoz hozzászólni, határozatilag ki mondom, hogy a Közgyűlés az 1938. évi zárószámadást és az 1940. évi költségvetést egyhangúlag elfogadta.

Tisztelt Közgyűlés! Az igazán vérbeli erdészembert mindig bizonyos áhítat érzése hatja át, ha az erdőben megpillant egy hatalmas, sok vihart látott, öreg törzset, amelynek oltalma alatt nevelődik fel a fiatal, reményteljes állomány. Ilyen tiszteletteljes nagyrabecsüléssel tekintünk mi is most azokra a kipróbált tagtársainkra, akiknek az egyesület ma az 50 éves egyesületi tagság tiszteletére díszoklevelet kíván átnyújtani.

50 év egyesületi tagság, egyúttal a magyar erdőgazdaság érdekében kifejtett 50 évi áldozatkész, kemény munkát is jelent és ha ma átfutjuk a jubiléumok névsorát, sok olyan név ragadja meg figyelmünket, amelyhez korszakalkotó, országos vonatkozásban is kimagasló alkotás fűződik. Mennyi nagy, maradandó értéket varázsoltak ők elő, mennyi anyagi és erkölcsi vívmánnyal gazdagították a magyar erdőgazdaságot! És amellet bele nevelték a fiatal erdészgárdába azokat az alapelveket, azokat a nagyértékű erdészterenyeket, amelyeket az, mint féltve őrzött kincsnek kell, hogy átplántáljon a jövő nemzedékbe.

Azt hiszem általános tetszésre talált az a gondolat, hogy az egyesület az 50 éves egyesületi tagság alkalmából ünneplésben részesítse jubiláló tagtársait és mivel nekem jutott az a megtisztelő szerep, hogy a mai közgyűlésünkön átnyújthassam ezeket a díszokleveleket, kérem kedves jubiléumainkat, fogadják szívesen azokat, mint tiszteletteljes nagyrabecsülésünk, mély szeretetünk és hálás elismerésünk igen szerény jelvényét.

Felkérem a titkár Urat, legyen szíves a jubiléumok névsorát felolvasni.

Titkár: Felolvassa a névsort. (L. az E. L. 1939. évi VI. füzetének 590. és 591. old.)

Elnök: Sajnálattal kellett tudomásul vennünk, hogy most említett kedves Tagtársaink közül a legtöbben előrehaladott koruk, vagy kedvezőtlen egészségi állapotuk miatt nem vállalhatták magukra a Debrecenbe való utazás terheit és így nincs módunkban a közgyűlés színe előtt átnyújtani nekik a díszoklevelet. Külön is kimentették távolmaradásukat: *Babós József, Bárdos József, Barsy Richard, Dufek Pál, Fischl József, Furman Antal, Ivanich Ferenc, Kaán Károly, H. Karácsony Sándor, Kovács Gábor, Nagy Károly, Ocsárd Károly, Rochlitz Dezső, Vaszary Ernő* és *Weinert Tivadar* tagtársaink.

Megjelentek körünkben: *Bálint Ferenc, Gasparik Pál, Gyarmathy Mózes, Jakab József, Kolossváry Andor, Szabó József* és

sz. *Székelly* József tagtársaink, akiknek most tisztelettel átnyujtom az oklevelet, Isten áldását kívánva eredményekben gazdag életük további folyására is. (*Lelkes taps és éljenzés!*)

Elnök: Következik tárgysorozatunk 5. pontja, az igazgatóválasztmány kiegészítése 15 kilépő, illetve egy időközben elhunyt választmányi tag helyét kell szavazás útján betöltenünk 4 évre, illetve 3 évre szóló megbízással.

A szavazatszedő bizottság elnökéül *Lippóczy* Béla miniszteri tanácsos Úr Öméltóságát; tagjaiul pedig *Barna* Andor és vitéz *Takács* Zsigmond tagtársainkat kérem fel. A szavazás tartamára az ülést felfüggesztem.

Elnök: Az ülést újból megnyitom s amíg a szavazatszedő bizottság munkájával elkészül, az esetleg teendő indítványok tárgyalására térünk át.

Ügyvezető: Méltóztassanak megengedni, hogy egy örven-detes bejelentést tehessek. Május hó 12-én Berlinben Nemzetközi Erdészeti Központ („*Centre International de Sylviculture*“=C. I. S.) néven megalakult az a hatalmas szervezet, amely a római Nemzetközi Mezőgazdasági Intézet mintájára az egyes államok erdőgazdaságait fogja összekapcsolni egymással, a nemzeteket egyformán érintő elvek érvényesítésével.

Ennek a szervezetnek a hivatása lesz a jövőben a nemzetközi kongresszusok összehívása, megrendezése és azok határozatainak a végrehajtása.

Nem közömbös a magyar erdőgazdaságra, sőt az egész kis Magyarországra sem, hogy ennek az előkelő testületnek az elnökévé az alakuló közgyűlésen résztvett államok kiküldöttei egyhangúlag a magyar állam képviselőjét, az Országos Erdészeti Egyesület elnökét, báró *Waldbott* Kelement választották meg. (*Éljenzés!*)

Ez a választás elismerés kívánt lenni azért az odaadó, mindig tárgyilagos és szakszerű munkáért, amellyel *Waldbott* báró úr a Budapesten 1936-ban megtartott II. Nemzetközi Erdészeti Kongresszus óta a világ erdőgazdasága központi intézetének felállításán fáradozott. Hiszen ő volt az, aki az intézmény életrehívásának eszméjét felvetette, állandóan napirenden tartotta és az útját egyengette akkor is, amikor a külpolitikai viszonyok a terv megvalósításának egyáltalában nem kedveztek.

A külföldi készséggel és ismételten elismerte, hogy az intézmény megalakulása elsősorban *Waldbott* báró úr érdeme, természetesen találta tehát, hogy annak a vezetését is az ő kezébe tegye le, akit szakismeretei és egyéni értékei mindennél jobban ajánlottak erre a helyre.

Tisztelettel javasolom, adjon közgyűlésünk is őszinte örömeinek kifejezést a felett, hogy nagyrabecsült Elnökünket ilyen kitüntetés érte, amely az ő személyén keresztül a magyar erdőgazdaság és a kis magyar nemzet őszinte megbecsülését is jelenti. (*Hosszan tartó taps és éljenzés!*)

Elnök: Hálásan köszöni a lelkes ünneplést és rövidesen válaszolja a Nemzetközi Erdészeti Központ megalakulásának történetét, valamint célkitűzéseit. Az új intézmény teljes bizalommal tekinthet a jövőbe, mert hiszen olyan feladat elvégzését vállalta magára, amely egyformán érdeke a világ minden nemzetének. Elnökké választásával Magyarország egy olyan fontos szerep birtokába jutott, amelyben öröm és büszkeség szolgálni a sokat szenvedett magyarság érdekeit. (*Éljenzés!*)

Ügyvezető: Legyen szabad még egy tiszteletteljes előterjesztést tennem. Mai közgyűlésünk keretei — amint látni méltóztatnak — annyira ünnepélyesek, a résztvevők száma annyira felülmúlja az eddigi közgyűlésekét, hogy egyesületünk életének a mai nap kimagasló eseménye lesz.

Hogy azzá lehetett, elsősorban annak a meleg baráti fogadtatásnak köszönhetjük, amelyben Debrecen sz. kir. város részesített bennünket, amikor közgyűlésünk megtartására a város vendégszerető falait följánlotta.

Azt hiszem mindnyájunk érzelmeit tolmácsolom, amikor tisztelettel javasolom, fejezze ki a közgyűlés leghálásabb köszönetét a nemes város polgárságának, elsősorban dr. *Kölcsey Sándor* polgármester úr öméltóságának azért a páratlanul szíves megértésért és támogatásért, amelyet nekünk közgyűlésünkkel és az azt követő tanulmányutakkal kapcsolatosan biztosítani szívesek voltak. (*Helyeslés és lelkes taps!*)

Éppen így hálás köszönetünk illeti a debreceni m. kir. erdőigazgatóságot és elsősorban annak vezetőjét, *Krall János* miniszteri tanácsos úr öméltóságát, aki a helyi rendezés nehéz munkáját magára vállalni szíves volt. Az ő fáradhatatlan buzgóságának, mindig készséges baráti segítségének köszönhetjük a szép és gazdag program összeállítását, valamint tagtársaink zavartalan elhelyezésének és ellátásának a lebonyolítását.

Tisztelettel javasolom tehát, fejezze ki a közgyűlés őszinte háláját a debreceni m. kir. erdőigazgatóságnak, ill. *Krall János* erdőigazgató úrnak és nagyrabecsült munkatársainak is. (*Lelkes taps és éljenzés!*)

Elnök: Határozatilag kimondom, hogy a közgyűlés Debrecen sz. kir. város közönségének, ill. dr. *Kölcsey Sándor* polgármester úrnak, valamint a debreceni m. kir. erdőigazgatóságnak, ill. *Krall János* miniszteri tanácsos úr öméltóságának és tiszti-

karának az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlésének lebonyolítása körül kifejtett nagyértékű támogatásáért leghálásabb köszönetét nyilvánítja. (*Taps!*)

Lippóczy Béla: Mint a szavazatszedő bizottság elnöke, tisztelettel jelentem, hogy a közgyűlés tagjai leadtak összesen 112 szavazatot, amelyből alaki okok miatt négyet érvénytelennek kellett tekintenünk.

A 108 érvényes szavazatból a legtöbbet a következő jelöltek kapták: Dr. *Ajtai Sándor*, *Pászthory Ödön*, *Riedl László*, *Takács Zsigmond*, *Földes Tibor*, *Tóth Bódog*, *Karsai Károly*, *Rimler Pál*, dr. *Papp-Szász Tamás*, *Kovács Gábor*, *Ajtay Jenő*, *Zsombory Ignác*, örgróf *Pallavicini A. Károly*, *Beyer Jenő*, *Beniczky Elemér* és *Bartha Dezső*.

Elnök: A megejtett szavazás alapján határozatilag kimondom, hogy a közgyűlés az igazgató-választmány tagjaivá választotta 4 évre szóló megbizással: Dr. *Ajtay Sándor*, *Pászthory Ödön*, *Riedl László*, *Takács Zsigmond*, *Földes Tibor*, *Tóth Bódog*, *Karsai Károly*, *Rimler Pál*, dr. *Papp-Szász Tamás*, *Kovács Gábor*, *Ajtay Jenő*, *Zsombory Ignác*, örgróf *Pallavicini A. Károly*, *Beyer Jenő* és *Beniczky Elemér* urakat és 3 esztendőre *Bartha Dezső* tagtársunkat.

Több tárgy híjján az elnök a közgyűlést berekeszti.
